

De Kooi

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Marcel van de Ven

De Kooi

Een undercoveragent over het best bewaarde
geheim van de Nederlandse politie

Geschreven in samenwerking
met Peter Smolders

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5186 0

© 2020 Marcel van de Ven

Deze uitgave kwam tot stand door
bemiddeling van Buro Heeremans

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Nico Kroon

Foto auteur © Nico Kroon

Foto's binnenwerk: privébezit Marcel van de Ven

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

De jaren bij de DSRT waren een ware rollercoaster. Ik heb geprobeerd de gebeurtenissen in dit boek zo accuraat mogelijk weer te geven. Om er zeker van te zijn dat ik met de publicatie van dit boek geen lopende operaties in gevaar breng, heb ik contact gehad met medewerkers van de politieorganisatie. De namen van alle personen in *De Kooi* zijn gefingeerd en de details van de operaties zijn waar nodig aangepast om anonimiteit te waarborgen.

Terug naar Krommenie

Krommenie, 2010

Op een zaterdagavond in 2010 rijd ik door Krommenie, gekleed in een geleend politiepak. Collega Peter zit naast me achter het stuur. Ik ken hem al lang, maar we hebben elkaar het afgelopen decennium nauwelijks gezien. Ooit was het volkomen normaal dat we samen rondreden of over straat liepen. Maar een jaar of zeven geleden scheidden onze wegen zich. Hij bleef zitten waar hij zat. Ik vertrok. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ik spoorloos verdween, om ineens weer naast hem op te duiken.

We rijden meldingen vanavond, zoals dat heet. Van opstootje naar opstootje, van relletje naar vechtpartij. Ik draai een dienst mee met de operationeel leidinggevende, de officier van dienst Politie. Na al die jaren moet ik weer feeling krijgen met het normale politiewerk.

Nu is er sprake van twee dronken jongens die agenten lastigvallen. Dat valt zonder meer onder ‘normaal’ in dit uitgaansgebied in de gemeente Zaanstad; gevochten wordt er vaak. Op een zaterdag als deze is er zelfs een speciale horecadienst aanwezig – politieagenten die worden ingezet voor het roerige uitgaansleven.

De twee jongens die nu uitdagend tegenover de politiemensen staan, doen dat vast niet voor het eerst. Maar vanavond heeft een van hen pech. Hij weet het nog niet, maar in de auto die naar deze melding onderweg is, zit een politiemans die nogal afwijkt van de gemiddelde agent. Ik ben veranderd tijdens mijn lange afwezigheid uit de Zaanstreek. En niet ten goede: niet voor mezelf, niet voor hem. Hij had me beter acht of negen jaar geleden kunnen treffen.

Als we ter plaatse uitstappen, hoor ik dat de agenten, terwijl ze nota bene door het duo worden uitgescholden, met een schijnbaar eindeloos geduld de rust bewaren.

‘Nee jongens, doe nu even kalm...’

De volgende belediging wordt naar hun hoofd geslingerd, maar de mannen in het blauw blijven netjes. De-escalierend optreden heet dat: je hebt liever dat dit soort jongens afdruipt en naar huis waggelt dan dat ze steeds meer vrienden om zich heen verzamelen en er een veldslag volgt, met een hoop inzet, arrestaties en gedoe achteraf. Ik snap het allemaal wel, ergens ver in mijn achterhoofd. Maar na zes jaar in De Kooi denk ik niet meer, ik dóe alleen nog. Mijn hoofd gaat binnen een seconde van nul naar honderd. Wie denkt dat gastje wel dat hij is?

Dus ik loop op het stel af en zeg zoiets als: ‘En als je nou niet opdondert...’

Iedereen kan raden wat het gevolg zal zijn. Dit soort vechtersbaasjes is hier ieder weekend. De politie ook. En ieder weekend is het schelden en provoceren aan de ene kant, sussen en de-escaleren aan de andere. Dus denkt de jongen tegen wie ik dit zeg dat hij me ook nu nog prima een grote mond kan geven. Dat is pech. Voordat hij, zijn dronken vriend of mijn collega’s nog een woord kunnen zeggen, pak ik hem heel stevig vast en schop ik hem letterlijk de politieauto in. Hoofd naar beneden, ferme trap tegen het achterste en de deur dicht.

De agenten kijken me met grote ogen aan. De portiers van de kroegen ook trouwens.

Als we terugkomen op het bureau, zegt Peter: ‘Marssie, met alle respect... tegenwoordig werkt het anders.’

Hij begint me uit te leggen dat je zoiets echt niet meer kunt doen, dat je er zomaar mee in de krant zou kunnen komen, dat er vervelende telefoontjes zullen volgen als dit je vaste methode wordt... En ik kan niet anders dan droogjes antwoorden: ‘Ja, daar heb je ook wel weer gelijk in.’

Maar blijkbaar kan ik het niet meer, dat gewone, redelijke politiewerk, met veel tact en geduld. Ik reageer in deze situatie zoals ik tegenwoordig alles doe: *to the max*. Als ik sport, ga ik niet een klein rondje lopen, maar minstens tien kilometer. Als ik bier drink, blijft het niet bij één glas, maar drink ik maximaal. Ik heb geen grenzen, geen regels, geen angst en geen ontzag meer. En dus blijkbaar ook niet meer het geduld om ervoor te zorgen dat een vervelende dronken gast in Krommenie gewoon naar huis gaat nadat hij zijn irritaties op de politie heeft kunnen botvieren.

Ik snap wel waar het vandaan komt. Ik heb zes jaar in De Kooi gezeten en die plek als het heilige der heiligen gezien. Daarna heb ik niets afgebouwd, maar ben ik zomaar ineens weer in het wild losgelaten: geweldig getraind, maar levensgevaarlijk en niet echt uitgerust voor het normale leven.

Zes jaar lang heb ik me alleen maar beziggehouden met zaken van leven en dood. Liquidaties, drugshandel, terrorisme, gijzelingen en ontvoeringen, moorden die onoplosbaar leken: sinds 2003 heb ik in allemaal een rol mogen spelen. We hielden ons aan de regels. Alleen waren deze regels wel speciaal voor ons opgesteld. Ik heb jarenlang geleefd met eigen normen en waarden. Ik laat mij door niemand uitschelden of bedreigen – en al zeker niet door een stel opgeschoten dronken jongens. Zo zijn we op-

geleid en dat heeft ons gevormd: angst kenden we nauwelijks en we hadden weinig ontzag, behalve voor elkaar of voor de juiste kant van de wet. In onze wereld keken we naar mogelijkheden en waren er weinig grenzen. We kregen de ruimte om in tientallen grote zaken over de hele wereld het laatste puzzelstukje te leggen. Dat dat onze opdracht was, zag je zelfs letterlijk terug in het insigne op onze donkerblauwe overalls: een puzzelstukje met een wereldbol als achtergrond.

Dat deed ik, tussen 2003 en 2009. Dat wás ik.

Maar nu heb ik ervoor gekozen De Kooi te verruilen voor een doodgewoon politiebureau en die overall voor een geleend blauw pak. Die dronken jongen is geen mensensmokkelaar met tientallen doden op zijn geweten, geen terrorist van Al Qaida, geen afperser. Die gaat niet, mede op basis van de informatie die door ons beschikbaar komt, voor vele jaren de cel in. Dit is gewoon een dronken jongen die morgen weer bij zijn moeder in Krommenie aan de soep zit, geen topcrimineel.

En ik? Ik ben duidelijk niet meer de politieman die ik ooit was. Die zes jaar in De Kooi, zes jaar werken in de schemer en onder voortdurende druk, hebben diepe sporen nagelaten.

Wat is er toch allemaal gebeurd?

Het laatste zetje van Caroline

Zaanstad, 2002

Dat ik politieman ben geworden, komt door een bonnetje in de *Televizier*. Er zijn mensen die op hun vijfde al weten wat hun roeping is: popster, minister-president, schrijver of politieagent. Ik niet. Het was toeval – en wat een prachtig toeval.

Mijn vader kwam uit een welgestelde familie in Wormerveer, werkte bij een kunstdrukkerij en was tevens commandant van de gemeentelijke vrijwillige brandweer. Mijn moeder zorgde voor het huishouden en voedde mijn oudere zus en mij op. Heel zorgzaam, maar ook wat overbeschermend. Ze maakte zich overal zorgen over: toen ik klein was als ik in een boom klom, toen ik groter werd als ik ging stappen, ging drinken, met mijn vrienden in de sportschool hing. Als het aan haar lag, was mijn toekomst duidelijk: mijn vader zou in de drukkerij wel een plaatsje voor me kunnen vrijmaken. Dan zou ik een veilige basis hebben om vanuit daar verder te bouwen aan mijn eigen huisje-boompje-beestje.

Van mij hoefde dat de eerste twintig jaar van mijn leven helemaal niet zo. Het kon bij mij de ene of de andere kant op gaan: ik had in die drukkerij kunnen gaan werken, ik had een sport-

school kunnen beginnen, maar ik had evengoed een grote boef kunnen worden. Mijn vrienden en ik waren banjers, patsertjes. Ik had de mavo en de middelbare detailhandel school zonder al te veel inspanning doorlopen en vond dat wel genoeg. Ik werkte in een sportwinkel en zag mezelf er in de toekomst ook wel een-tje openen. Dat was het zo'n beetje.

Twee dingen waren echt belangrijk voor me: sport en mijn vrienden. In mijn jeugd deed ik aan wedstrijdzwemmen. En fanatiek ook. Toen ik ermee stopte was ik de nummer drie van Nederland. Daarna ging ik voetballen en kickboksen. Dat laatste mocht natuurlijk niet van mijn moeder, maar dat maakte het alleen maar aantrekkelijker. Ik kende iedereen. Ik trainde kickboksers en we waren aanwezig bij alle gala's in Amsterdam. Het was altijd weer een sodom en gomorra.

Hoewel ze dus liever had gehad dat ik mijn vader opvolgde, is het wel aan mijn moeder te danken dat ik uiteindelijk bij de politie ben beland. Op een dag zei ze weer eens tegen me wat ze al zo vaak had gezegd: 'Ga nou eens wat doen met je leven.' Waarschijnlijk om van het gezeur af te zijn, bekeek ik toch maar eens dat bonnetje uit de gids. KOM BIJ DE POLITIE, stond erboven. Je kon het uitknippen en opsturen en dat deed ik. Ik heb er vervolgens een halfjaar niet meer aan gedacht, tot er een brief op de mat plofte: voor het eerst in jaren werden er twaalfverse agenten aangenomen bij het korps Zaanstreek-Waterland. Of ik naar de selectie wilde komen. Ik moest even lachen, maar besloot wel te gaan. Ik doorstond de keuring en werd een van die twaalf.

Het is 1995, ik ben vierentwintig jaar en zomaar ineens agent. Het voelt in het begin raar om een wetshandhaver te zijn, om rond te lopen in een uniform en mensen aan te spreken op het navolgen van de regels. Maar ik begin het al snel leuk te vinden. Het werk geeft me duidelijkheid en een doel. Ik wist al wel

dat ik best discipline kan opbrengen als het gaat om iets waar ik van hou – anders had ik het niet zo ver kunnen schoppen in de sport – maar nu geldt dat voor het eerst ook voor mijn werk.

Ik word gelijk in het diepe gegooid en binnen twee maanden begin ik al aan de ME-opleiding. Het werk op straat is veelzijdig, van regulier politiewerk tot heftige zaken: een woning binnengaan waar een vrouw onderaan de trap ligt met een paraplubak rechtop in haar hoofd, verhangingen, geweldsdelicten of dodelijke aanrijdingen.

Iedere week maken we op straat weer dingen mee die we niet vooraf hadden kunnen verzinnen. We, want ik sta er nooit alleen voor. We hebben een bijzondere dienstgroep. De saamhorigheid die ik met mijn vrienden had, was heel anders. Dit zijn collega's, maar wel collega's op wie ik blind kan rekenen in een hachelijke situatie. We ontwikkelen onze eigen grappen, onze eigen uitspraken, bijna onze eigen taal.

Ik ben al sinds 1992 samen met mijn vriendin Bianca. We leerden elkaar kennen in het leukste café van Zaandam, De Clown, en vielen meteen voor elkaar. Ze was anders dan de vrouwen die ik kende: ze zag er met haar heel korte haar goed uit, ze was spontaan, ze zat altijd vol kattenkwaad. Met haar kon ik lachen. Ze werkte als visagiste en in een parfumerie: niet mijn wereld natuurlijk, maar dat gaf helemaal niets.

Een jaar voor ik naar de politieschool zou gaan, gingen we samenwonen in Wormerveer. Twee jaar later promoveerden we naar een mooie eengezinswoning in Wormer. Daar werd in 1998 tot onze enorme blijdschap onze dochter geboren.

Bianca heeft me vanaf het begin gesteund in iedere stap die ik in mijn werk zet. Ze was blij dat ik iets gevonden had waarin ik me duidelijk thuis voelde. Ze zette zichzelf op de tweede plaats om mij de kans te geven mijn ambitie waar te maken. Of eigen-

lijk op de derde, want het gezin ging altijd voor. Haar wensen en die van mij gingen heel goed samen: alles aan het plaatje klopte.

Mijn werk wordt al snel meer dan zomaar een baan voor me. Ik blijf een bepaald type agent: niet van het bekeuringen schrijven, wel van het boeven vangen. Ik voel me als een vis in het water en wil alles leren wat er te leren valt.

Een van mijn collega's vanaf het prille begin is Stan, een oud-commando. In 1995 liepen we samen door de draaideur van het politiebureau in Zaandijk. We werden allebei geplaatst bij Bureau Centrum in Zaandam en trokken ook daarna samen door naar Poelenburg, een wijk die niet voor niets later bekend zou worden als een van de veertig 'probleemwijken' van minister Vogelaar en waarover nota bene premier Mark Rutte in 2017 zou zeggen dat er 'tuig van de richel' rondliep. In onze tijd, twintig jaar eerder, is het voor Stan, de andere collega's en mij gewoon onze buurt, onze natuurlijke omgeving waar we ons thuis voelen.

Stan en ik worden vrienden, maar we zijn ook competitief. We dagen elkaar uit tijdens het samen trainen, op de schietbaan, en al snel gaan we meer doen. Er zijn mogelijkheden binnen het korps om extra opleidingen te doen. We gaan als duo iedere uitdaging aan die we kunnen krijgen. Voor de meeste van die opleidingen moet je naar Ossendrecht, naar het PIOG, het Politie Instituut Openbare orde en Gevaarsbeheersing. Daar worden politiemensen getraind voor de extremere kanten van het vak. De eerste keer dat Stan en ik er komen, kijken we elkaar even aan. Er zijn hindernisbanen en klimtorens, er zijn schietbanen, dojo's en fitnessruimtes, er is een compleet oefendorp en er staat zelfs een station met diverse treinstellen: iedere heftige situatie, van een gijzeling tot een Mobiele Eenheidcharge, is er na te bootsen. Dit is het betere werk, beter dan bekeuringen schrijven op straat.

‘Kom op,’ zegt Stan, ‘we gaan ervoor.’

We volgen samen opleiding na opleiding: die van de ME, die tot traangasschutter, die tot scherpschutter en ook de opleiding VAG, Vaardigheden Aanhouden in Groepsverband. Die laatste is heftig: je leert er levensgevaarlijke verdachten, die bijvoorbeeld met een vuurwapen in de aanslag staan, aan te houden. Het is vooral fysiek heel zwaar, maar we slagen allebei.

Het is mooi om al die stappen te zetten met een vriend. Dat is Stan inmiddels zeker. Zijn vriendin kan het ook goed vinden met Bianca. Tijdens gezellige avonden praten we veel over ons werk. Het zijn van die gesprekken die alleen enthousiaste politiemensen met elkaar kunnen voeren: over een mooie aanhouding, een ernstig incident tijdens je dienst of de hoogtepunten van een interne opleiding.

Als ik op een maandagochtend in 2000 het bureau in Poelenburg binnenloop, vraagt een collega waar Stan is gebleven. Ik weet dat hij de laatste tijd bezig is geweest met een bijzondere sollicitatieprocedure waarover hij niet veel kon zeggen. De meeste collega's denken dat het om een commercieel bedrijf gaat. Als vriend weet ik net iets meer: Stan blijft de politie trouw. Maar zelfs tegenover mij heeft hij niet het achterste van zijn tong laten zien over zijn mogelijke nieuwe functie. Later zal blijken dat ik hem weer zal tegenkomen binnen de organisatie, maar dat weet ik op dat moment nog niet.

Lang stilstaan bij het gemis kan ik niet. Mijn chef kondigt aan dat er twee nieuwelingen naar Poelenburg komen. Ze maken de overstap vanuit de surveillanten en hebben allebei een mentor nodig. ‘Iets voor jou?’ vraagt hij.

Ik moet weer glimlachen. Ik zit er nog niet eens zo lang en nu al kan ik mijn kennis van en enthousiasme voor het vak overdragen en iemand gaan begeleiden bij de eerste stappen als agent.

‘Ja natuurlijk,’ antwoord ik.

Het is leuk om vader te zijn en Bianca blijkt een geboren moeder. Ze is er altijd, voor onze dochter en voor mij. Omdat ik tegelijkertijd opga in mijn werk en vaak ook in het weekend van huis ben, gaan we wel steeds minder samen op pad. Er is weinig tijd over voor avonturen met zijn tweetjes.

Soms vind ik het wel lastig dat mijn wereld voor haar een totaal onbekende omgeving is. Over mijn werk vertel ik niet zo heel veel; je kunt iemand die het nooit heeft meegemaakt niet uitleggen hoe het voelt om een overleden kind op straat aan te treffen of vol adrenaline een drugspand binnen te stappen. Ik ben sowieso geen prater. Nooit geweest ook. In het gezin waarin ik opgroeide, waren gesprekken over emoties en de zin van het leven geen dagelijkse kost.

Ik heb af en toe wel moeite met de heftige emoties die het werk op straat zo vaak teweegbrengt – de mishandelde kinderen, de gruwelijke ongelukken, de zelfmoord van een collega – maar heb het daar zelden over. Praten doe ik vooral in en tegen mezelf; dan krijg je tenminste weinig moeilijke vragen en altijd gelijk. Als ik een keer ergens mee zit, los ik het allemaal zelf wel op, ik ben groot en sterk en uitstekend in staat om voor mezelf te zorgen. Als ik dan eens serieuze dingen met anderen deel, is het vaak op de mannen-onder-elkaar-manier. En ik heb een grote vriendenkring, maar de gesprekken lopen toch het makkelijkst met degenen die mijn werkwereld begrijpen. Stan mag dan verdwenen zijn, ik heb altijd Roy nog, mijn beste vriend, met wie ik geregeld in onze vaste kroeg in de Jordaan zit. Hij werkt ook bij de politie in de Zaanstreek en heeft aan een half woord genoeg.

Bij Roy uit ik naast alle politiepraat ook nog weleens wat ik voel – dat gaat altijd net wat beter na een paar biertjes. Meestal bespreken we onze ups en downs en de zin van het leven in het algemeen op een luchtige manier, met een hoop humor. Maar we blijven mannen onder elkaar: ik laat mezelf wel een beetje

zien in al die grappen met een kern van waarheid, ik ontlaad wel enigszins en lucht subtiel mijn hart, maar het moet vooral niet té serieus worden. En dat geldt ook voor hem.

Ik ga op in mijn werk, lijkt mijn roeping dan toch gevonden te hebben en heb het thuis voor elkaar: het klinkt als rozengeur en maneschijn. In 2001, drie jaar na de komst van onze dochter, wordt onze zoon geboren. Daarmee komt een droom uit. Vader, moeder, dochter, zoon: het perfecte plaatje. Het is het gezin zoals ik het voor me zag. Maar dit keer gaat het niet vlekkeloos. Ons zoontje heeft een onbekende vorm van kinkhoest en moet de eerste maanden vechten voor zijn leven. Ik vecht met hem mee, slaap naast hem in het ziekenhuis en zie hem gelukkig weer uit het dal kruipen.

Ik praat er niet veel over, ook thuis niet. De spanning die zich in een tijd als deze opbouwt, ontlaad ik door eindeloos te sporten. En in mijn werk, want als er één plek is waar ik me helemaal op mijn gemak voel, is het wel binnen onze dienstgroep in Poelenburg. Ik heb met iedereen een hechte band opgebouwd, maar dat geldt nog het meest voor mijn directe maat, Caroline.

We brengen meer tijd met elkaar door dan met wie dan ook, inclusief het thuisfront. Ze is meer dan alleen een maat in politiejargon, we zijn échte maatjes, door dik en dun, tijdens de dienst en daarbuiten. Samen bier drinken, samen lachen, samen huilen, samen vechten. We delen geheimen, ze weet meer van me dan wie dan ook.

Met je collega's maak je dingen mee met een impact die niemand anders zich kan voorstellen. We zien dode kinderen, verliezen collega's tijdens de dienst, treffen slachtoffers van gruwelijke moorden aan. Soms loopt een actie uit de hand en belanden we in levensbedreigende situaties.

Op een dag moeten we naar een doorgedraaide Irakees die zijn vrouw ernstig heeft mishandeld. Als ik hem wil aanhouden,

zet hij een mes op mijn keel en gijzelt me. Terwijl ik even de dood in de ogen kijk, trekt Caroline haar dienstwapen en roept in haar beste Engels: 'Put the fucking knife down!' Dat soort dingen schept een band, om het maar koeltjes uit te drukken. Zo'n gebeurtenis kan je niet koud laten. En als de adrenaline is weggezakt en je je realiseert dat je door het oog van de naald bent gekropen, is je maat de enige die de heftige emoties die dat losmaakt echt helemaal kan meevoelen.

Onze band is uniek, maar ook binnen de hele dienstgroep heeft Caroline een bijzondere positie: ze is geliefd bij iedereen. Ze is zorgzamer dan 'wij mannen'.

Als een van onze collega's iedereen uitnodigt om op zaterdag zijn nieuwe huis in te wijden met een barbecue, is het Caroline die 's ochtends met de pet rondgaat om geld op te halen voor cadeaus om die nieuwe woning wat mee op te fleuren. Zoiets kun je beter aan een vrouw overlaten, daarover zijn we het wel eens. We verheugen ons allemaal op een avond worst, drank, sterke verhalen en schuine moppen.

Ze kent me langer dan vandaag en weet dus precies wat ze tegen me moet zeggen.

'Je bent wel op tijd vanavond, hè?' vraagt ze plagend aan het eind van de dagdienst.

'Zeker! Geen minuut te laat, geloof me.'

'Ik meen het. Ik ken je.'

'Ik weet het. Maar zorg jij nou maar dat je er zelf bent. Kun je al die kittige dingen die je voor hem gekocht hebt zelf geven.'

'Zal wel weer niet goed zijn.'

'Tuurlijk wel, ik ga naast je staan alsof ik het allemaal zelf heb uitgezocht.'

Ze lacht naar me. 'Hmm. Ik zie je vanavond.'

Terwijl ze wegloopt, roep ik haar nog na: 'Trek je een keer wat leuk aan?'

Ze draait even haar hoofd om, haar ogen lachen nog steeds.
'Mij staat alles. Dusss.'

En weg is ze, op weg om ons gezamenlijke geld uit te geven aan dingen als een plant en een kandelaar die ik zelf nooit zou hebben uitgezocht, vermoed ik.

Ik heb écht zin in vanavond.

Ik houd woord: ik kom op tijd. Om acht uur sta ik bij die collega in de achtertuin, uiteraard met een biertje in de hand. Bijna het hele team is er, het is gezellig. Het niveau van de grappen is zoals we dat gewend zijn: niemand lijkt er een te kennen waarin niet minimaal een geslachtsdeel voorkomt en/of de dood een rol speelt. Galgenhumor, daar zijn we goed in bij de politie. Alles is zoals het moet zijn. Nou ja, bijna alles. Onze gastheer heeft nog steeds zijn cadeautjes niet kunnen uitpakken. Ik kan niet beoordelen of Caroline iets leuks heeft aangetrokken. Ze is de enige die nog ontbreekt.

Het begint te regenen. Bij de eerste druppels maken we er nog grappen over, maar binnen een paar minuten drijft een hoosbui ons naar binnen. Hoosbuien in augustus duren nooit lang in Nederland, dus we zullen zo wel weer terug kunnen naar de worsten en de hamburgers.

Terwijl ik naar buiten sta te kijken, hoor ik het veel te bekende geluid van sirenes. Ook daar maakt een collega een grap over. 'Hé, daar zul je Caroline hebben. Die heeft natuurlijk haast.' Iedereen lacht. Ik doe vrolijk mee.

Even later gaat mijn telefoon. Ik neem nog steeds glimlachend op. Het is een collega van de meldkamer.

'Marcel? Caroline heeft een ongeluk gehad. Het is ernstig.'

Ik weet niets uit te brengen en hoor de rest van de informatie in flarden. Het is die verdomde hoosbui, lijkt het. Iets met aquaplaning, uit de bocht vliegen en tegen een muurtje rijden. Mijn

maatje is inmiddels overgebracht naar het AMC in Amsterdam. Ik durf nauwelijks te vragen hoe erg het is, maar de toon van de collega aan de andere kant van de lijn vertelt me al meer dan ik wil weten.

Nadat ik heb opgehangen, leg ik de anderen in een paar korte zinnen uit wat er is gebeurd. Ik moet naar het AMC. Nu. Ik kijk om me heen. Een collega zegt dat hij me wel kan brengen. Terwijl we naar de auto rennen, roep ik dat ik iedereen op de hoogte zal houden zodra ik meer weet. We zetten plankgas koers naar het ziekenhuis. Onderweg zeggen we geen woord.

Als ik de afdeling Spoedeisende Hulp binnenloop, staat mijn chef al in de wachtkamer.

‘Hoe is het met haar?’

‘Niet best. Ze zijn met haar bezig.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze is uit de bocht gevlogen en met de auto tegen een muur van een brug beland. Een stevige aanrijding.’

‘Godverdomme.’ Ik zeg het harder dan ik zou willen. ‘Wanneer komt er meer nieuws?’

‘Nu waarschijnlijk,’ zegt mijn chef, en hij wijst naar een man in een witte doktersjas die met een ernstig gezicht de kamer in komt lopen. Hij komt in een rechte lijn op ons af. Zijn blik belooft niets goeds.

‘Sorry,’ zegt hij. ‘We hebben er alles aan gedaan, maar we hebben haar helaas niet kunnen redden. Ze had te veel inwendig letsel. Gecondoleerd.’

Het duurt twee seconden tot die boodschap door het pantser van mijn hersenen dringt. Dan zak ik door mijn benen. Ik zit met gebogen hoofd op de vloer van de wachtkamer. Ik zie niet meer wat mijn chef doet. Ik kan alleen maar schreeuwen. Waarom? En waarom zij?